

• С Е Р И Я • Д Н И Н А М А Г И Я •

СОФИЯ МАКС
ЛИН ЛОБЪР

ВЪЛШЕБНАТА РЪКА НА СЪДБАТА

По сценария на Итън Липтън

С Е Р И Я • А Н И Н А М А Г И Я •

*Вълшебната ръка
на съдбата*

СОФИЯ МАКС живее в Остин, щата Тексас,
и пише книги за скално катерене, бойни изкуства
и духовни тайни.

ЛИН ЛОБЪР е писател, учител и литературен сътрудник.
Издала е три собствени книги, както и много
в съавторство с други писатели. Специализира в областта
на художествената литература, личните разкази
и самоусъвършенстването. Нейни есета са публикувани
в „Ню Йорк Таймс“. Адаптира аудиокниги на автори като
Джон Ъндайк, Оливър Сакс, Опра Уинфри и Гор Вудал.
Уебсайт: www.lynnlauber.com

Безнадежно несръчният Евгений Петрович Воронин мечтае да стане най-великият маг на света,... но трябва да измине дълъг път.

Почиваща на действителен случай, книгата *Вълшебната ръка на съдбата* е завладяващ разказ за пътуването из Европа на Воронин и разнолика труп изпълнители от световноизвестния Московски цирк. Всички те – огнегълтачката Мариска, която пуши цигара след цигара, влюбените и уморени от пътя акробати Лев и Ирина, милата и свенлива гимнастичка Светлана, клоуните-интриганти Олег и Дмитрий – допринасят за едно незабравимо пътуване на надежда и въдъхновение.

Изтъквайки колко важно е да вярваш в себе си и в мечтите си дори когато си изправен пред съмнения и негативизъм, „Вълшебната ръка на съдбата“ показва, че е възможно да станеш това, което искаш, независимо от нищожната вероятност за успех.

СОФИЯ МАКС ЛИН ЛОБЪР

Превод от английски
Ирина Манушева

С Е Р И Я . А Н И

Н
А
М
А
Г
И
Я
•

Вълшебната ръка на съдбата

По сценария
на Имън Липтън

*Ако искате да закупите книги на ИК „Кибеа“,
можете да ги поръчате чрез най-близкия до вас
книготърговец, или на телефон (02) 988 0193,
както и на електронните ни пощи
bookstore@kibea.net и office@kibea.net.*

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“)
Фирмена книжарница: 988 0193

Sophia Max, Lynn Lauber
THE MAGIC HAND OF CHANCE

Copyright © 2012 by Ethan Lipton
Originally published in 2012 by Hay House Inc. USA
Tune into Hay House broadcasting at www.hayhouse.com.

Всички права запазени.

© Издателска къща „Кибеа“, 2014
© Ирина Манушева, превод, 2014
© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2014

ISBN 978-954-474-671-1

*Собственият ми мозък е ключът,
който ме освобождава.*

ХАРИ ХУДИНИ

Качих се по стълбите на викторианската къща, известна като Магическия замък, и спрях за момент да си поема въздух. Наистина ли се намирах тук, на това свещено място? Наистина ли бях в Калифорния, заобиколен от палми и червени тропически растения, напомнящи пламъци? Затворих очи, после бързо ги отворих отново. Небето изглеждаше още по-синьо, а къщата – още по-голяма и внушителна. Да, наистина бях тук.

Огромните резбовани врати бяха толкова дебели и тежки, че не можех да ги отворя сам. Опрях рамо на едната и я натиснах, завъртях дръжката наляво, после надясно, но без полза. Ами ако след като най-после се бях добрал дотук не успеях да вляза? Тревогите ми обаче се оказаха излишни. Появи се елегантен мъж в смокинг.

– Добър ден, млади човече – поздрави той. – Предполагам, че не знаете за бухала.

Поклатих отрицателно глава. Представа няхах за какво говори.

— Погледнете нагоре и надясно.

На една пръчка стоеше препариран бухал и гледаше към мен.

— Кажете му паролата и ще можете да влезете.

— Но аз не знам никаква парола! — Започвах да се по-
тя. Бяхме чували, че в Америка е много различно: може
би така се правеше тук, когато посещаваш непознато
място.

— Е, какво бихте казали, ако искате да влезете ня-
къде?

Замислих се за момент. Английският ми беше госта
добър, но не идеален.

— Отворете?

— Близо сте. Паролата е: „Сезам, отвори се“.

— „Сезам, отвори се“ — повторих аз гордо и вратата
веднага се отвори. Влязохме в толкова луксозно фоайе,
че дъхът ми спря.

— О! — възкликнах аз неволно и се изчервих.

Огледала, златни полици, бумтящ огън в камината.
Сърцето ми биеше от възлнение — имаше толкова мно-
го за гледане. Мъжът се поклони и отиде да посрещне
друг посетител, с което разби надеждите ми, че може
да ме разведе наоколо.

Макар през целия си живот да бях слушал за този за-
мък, сега, когато бях тук, не знаех накъде да се обърна.
Знаех само, че има едно нещо, което искам да видя по-
вече от всичко останало. Хвърлих поглед към стоящия
часовник. Нямах много време.

Обърнах се надясно и видях малък восъчен музей с фигури на прочути магове. Не разпознавах мустакатия образ с кадифеното сако на входа, но не можах да се сдържа да не протегна ръка и внимателно да докосна неговата: толкова истински изглеждаше. Следващата врата водеше към библиотека, пълна с повече книги с кожени подвързии, посветени на магията, отколкото някой може да прочете през живота си. Още по-надолу по коридора имаше стая за сеанси с маса, на която хората можеха да общуват с мъртвите. Надникнах във всички стаи, но не се задържах дълго. Дебелият килим заглушаваше стъпките ми, докато стигнах до витите стълби, които търсех.

Хванах се за перилото и тръгнах нагоре. По стените бяха наредени портретите на най-известните магове от цял свят и аз познавах много от тях от приказките, които майка ми разказваше вечер. Там бяха Хауърд Търстън, Кралят на картите, който на времето водел най-голямото в света пътуващо шоу на илюзиите, и американският маг Хари Блекстоун с тъмните мустаци, прочут с любимия ми номер – разрязване на жена наполовина. И най-великият: Хари Худини – висок джентълмен с пригладена черна коса и тънки пръсти, който държеше маска на собственото си лице. Цял живот бях гледал копия на тази фотография, но никога не ми омръзваше. Това беше магът, който промени живота ми.

Глава първа

В Москва, в навечерието на разпадането на Съветския съюз, работата в цирка се смяташе за особено престижна.

Московският цирк беше най-уважаваният и обичаният в страна, която уважаваше своите циркови ансамбли и смяташе, че изкуството им е също толкова престижно, колкото операта и балета. Изпълнителите от трупата бяха получили подготовка по акробатика, клоунада, жонгльорство и гъвкавост в държавни учебни заведения.

Циркът по онова време беше използван от съветската пропаганда и много от по-старите номера разказваха истории, пословици и легенди, предназначени да подкрепят съветската кауза. На някои от артистите обаче им беше омръзнал държавният контрол и те жадуваха за свободата да търсят по-добре платена рабо-

та в други страни. Сред тях нерядко се водеха разговори за емигриране. Никой не можеше действително да повярва, че последните дни на империята наближават или че животът им може внезапно да се промени и да стане по-свободен.

С изключение на Евгений Воронин. Той беше убеден, че ще стане един от най-великите магове на света. Освен истински шоумен, той беше и мечтателят на тръпата, с тънък усет към спектакъла и екстравагантния блясък – за това бе чел в книгите или гледал във филмите.

Проблемът беше, че на грандиозното му аз тепърва предстоеше да се разкрие. Ала Воронин виждаше неговия силует в огледалото, дори в гримьорната, докато слагаше грима си за вечерното представление. Знаеше, че скоро талантът му ще изпъкне пред всички – трябва само да продължава да репетира и да вярва в себе си, знаеше, че ще се случи.

Никой не би го нарекъл красив, но Воронин обичаше да мисли за себе си като за елегантен, дори благороден на вид мъж, особено при определена светлина. Тридесет и девет годишен, той мажеше гарвановочерната си коса с помада, слагаше блед фон дьо тен на орловия си нос и червило на тънките си устни. С ръста си от метър и осемдесет и пет той беше един от най-високите изпълнители, а също и най-стройният. Ала обикновено носеше толкова много върхни грехи, за да се предпази от лютия студ, че малцина го забелязваха.

В дъното на залата, която им служеше за база, когато си бяха у дома, трупата се подготвяше и репетираше. Тъкмо се бяха върнали от едномесечно турне из Съветския съюз и скоро предстоеше да излязат пред публиката на техния град.

Мускулист жонгльор подхвърляше бутилки, докато закръглена брюнетка се разхождаше наоколо със запалена факла, която всеки момент щеше да напъха в гърлото си. Две млади златокоси жени, хванати за ръце, правеха задни салта, а един клоун пушеше в ъгъла с нарисувана усмивка на извитите му надолу устни. Млада двойка с пайети по дрехите правеше стойки на ръце. В движенията им имаше нещо автоматично и уморено. През прозореца се стелеше тежък сняг, като чиста бяла завеса.

Воронин стана и надникна към публиката – заради мразовитото време и снега бяха дошли много малко хора. Само първите редове бяха сравнително пълни, макар че част от по-възрастните мъже като че ли бяха влезли, за да се постопят и може би да погремнат.

– Малко са, а? – попита Олег, по-възрастният от двамата клоуни на трупата. Димът на цигарата разкриваше кръглото му, жабешко лице.

– Артистът се раздава не за тълпата, а заради себе си – отвърна Воронин.

— Да, да, така е — усмихна се Олег и го потупа по гърба.

Воронин излезе на сцената и се поклони официално, а после започна да изпълнява номерата си с безкрайно внимание и тържественост.

„Всеки заслужава най-доброто представление, на което сме способни — мислеше си той с усмивка. — Представи си, че сред публиката може да има крал или кралица!“

Знаеше, че някои от трупата, най-вече клоуните, се присмиват на официалните му маниери, но не го интересуваше. Магията беше не само негова професия, но и негова страст. Номерът му може би още не беше напълно узрял, но и това щеше да стане, той не се и съмняваше.

Започна от един трик с карти, при който непохватно вадеше картите от въздуха, а после, усетил отегчението на публиката, бързо мина към номера си с шапката. Докато се опитваше да изгърпа червеното въженце от вътрешността ѝ, събори цялата маса. Окопихи се и продължи сериозно и стилно. В публиката се чува няколко хихикания, но не беше ясно дали зрителите се смеят на несръчността му или просто разговарят помежду си.

Двойката с пайетите го наблюдаваше мрачно в очакване да им дойде редът. Воронин най-после свърши, поклони се, напусна отбивиста сцената и се оттегли в гримьорната си. Погледна се в огледалото. Беше чул вялите аплодисменти, но нямаше да им позволи да го обезкуражат.